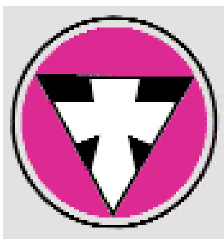

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 березня 2006 року № 10 (122)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!
ЙДУЧИ НА ПАРЛАМЕНТСЬКІ ВИБОРИ, ГУРТУЙМОСЯ НАВКОЛО НАШОГО ПРЕЗИДЕНТА ВІКТОРА ЮЩЕНКА!
ГОЛОСУЙМО ЗА ВИБОРЧИЙ БЛОК "НАША УКРАЇНА" – № 10 У БЮЛЕТЕНІ!
УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ – УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ!

ДЕРЖАВНИЦЬКИЙ ЧИН ВІРНОЇ ДОЧКИ УКРАЇНИ

12 березня минуло три роки, як відійшла у вічність видатний державний діяч, Голова Проводу ОУН (1991–2000 рр.), засновник Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України трьох скликань славної пам'яті Слава Стецько.

Слава Стецько все своє свідоме життя віддала служінню українському народу і українській державі. Вона була соратницею Степана Бандери, Степана Ленкавського, Ярослава Стецька та інших визначних революціонерів, разом з якими вела активну боротьбу за здобуття Незалежної Української Держави.

В особі Слави Стецько поєднувалось два покоління борців за волю України: 1940-х та 1990-х років. Її зусиллями розбудовано партію Конгрес Українських Націоналістів як праву політичну силу, діяльність якої формується на засадах ідеології українського націоналізму, а основна мета – побудова Української Національної Держави.

Вшановуючи пам'ять видатної діячки українського народу, Конгрес Українських Націоналістів ставить перед собою завдання довершити справу боротьби за утвердження Української Самостійної Соборної Держави, якій віддала все своє героїчне життя Слава Стецько та її соратники.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ВІДДАЛИ ШАНУ ПАМ'ЯТІ СЛАВИ СТЕЦЬКО

11 березня у Церкві Святого Миколая Чудотворця на Аскольдовій Могилі відбулася панахида за видатною українською націоналісткою, Головою Конгресу Українських Націоналістів (1992–2003) та Організації Українських Націоналістів (1991–2000), дружини легендарного борця за Українську Самостійну Соборну Державу Ярослава Стецька Слави Стецько, життя якої обірвалося 12 березня 2003 року.

Після проведення панахиди отець-настоятель храму Ігор повідомив, що невдовзі на Аскольдовій могилі планується відкриту меморіальну дошку, присвячену пані Славі, яка регулярна відвідувала цю церкву, молилася тут Богові за Україну та за український народ.

Цього ж дня заступник голови КУН Володимир Борейчук і голова секретаріату Степан Брацюнь, активісти Молодіжного Націоналістичного Конгресу поклали квіти до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі. У заходах з ушанування пам'яті Слави Стецько взяли також участь її племінниця Леся Брацюнь та близька родичка Наталія Музика. Представниками націоналістичних організацій було віддано також шану пам'яті провідного діяча Конгресу Українських Націоналістів Богдана Павліва.

Промовці зійшлися в одному: Слава Стецько була непересічною особистістю, видатним борцем за волю України, української нації, непохитною в рішеннях, але при цьому ніколи не втрачала почуття гумору – неповторного за своєю суттю. Саме гумор завжди допомагав їй долати перепони, що ставило перед нею життя.

І як би не було, дух Слави Стецько – серед нас. Як не згадати, що через рік після її смерті наша нація у час змін стала на захист Батьківщини від хижих зазіхань імперської Москви та її доморощених ставлеників.

Будемо ж гідними тих починань, що їх здійснили українські націоналісти з Організації Українських Націоналістів, серед яких була і пані Слава.

Вічна Пам'ять!

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: "ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ ЗАЛЕЖИТЬ ЯК ВІД ПОЛІТИКІВ, ТАК І ВІД ФАХІВЦІВ"

Рік тому Національну акціонерну компанію «Нафтогаз України» очолив Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко. Впродовж 2005–2006 років НАК «Нафтогаз України» вийшов на бездефіцитний баланс газу, зумів збільшити обсяги видобування та переробки нафти і газу в Україні, а також досягти домовленостей з російським «Газпромом», не допустивши енергетичної кризи. Про підсумки річного перебування на посаді Голови правління НАК «Нафтогаз України» розповів сам Олексій Івченко.

– На Вашу думку, енергетична безпека – це прерогатива політиків чи фахівців?

– Енергетична безпека держави залежить як від політиків, так і від професіоналів. Але і ті, й ті повинні працювати над вирішенням питань енергетичної безпеки в межах своїх повноважень. На жаль, часто трапляється так, що політики коментують те, що вони не можуть і не повинні коментувати, або ведуть переговори щодо тих питань енергетичної галузі, в яких можуть бути просто некомпетентними. І навпаки – частина професіоналів намагається втручатися в питання політичні, якими вони займатися не повинні. Оскільки наша держава є унітарною і гарантом Конституції є Президент України, то енергетична безпека держави, як складова національної безпеки, залежить передусім від політики Президента держави. Ми ж, фахівці, здійснюємо цю політику на практиці.

І, на мою думку, за минулий, 2005 рік ми довели суспільству, що навіть за складних умов гідно виконуємо свою місію.

– Рік тому Ви очолили НАК "Нафтогаз України". Чого Ви змогли досягнути за цей рік як голова НАК?

– Рік тому я прийняв посаду в НАК у надзвичайно скрутних умовах для компанії – це підтверджується звітами та цифрами показників за минулі роки. В тому числі й показників балансу газу. На момент мого приходу в НАК «Нафтогаз України» реальний дефіцит газу становив близько 9 млрд куб. метрів.

З них 5 млрд. куб. м – це газ, який ми зобов'язані щороку, починаючи з 2005 року, віддавати в оплату заборгованості на суму 1 млрд 250 млн доларів на підставі документів, підписаних попередніми керівниками НАК.

Закінчення на 2-й стор.

ОДКРОВЕННЯ ВІД ТАРАСА

ШЕВЧЕНКО І ДУХОВНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНИ

Уже друге століття верстає Україна свій визвольний шлях з прапором, на якому ім'я – Тарас Шевченко. Величний світ українського буття з його славним героїчним минулим, з його патріархально-моральними засадами, з чарівними образами української стихії, – це той духовний простір, в якому витає душа поета в намаганні знайти і показати нам – майбутнім – велич і біль України, шлях до оновлення своєї домівки. Такий він наш Пророк, і слова його – це та твердь, на якій будувати треба і жертовник, і величну національну споруду.

Поява Шевченка – це акт містичний – це крик Української Душі, яка, задавлена російським царатом до стану агонії, виплеснула в реальний світ свого національного буття новий духовний пульсар – животворяще Шевченкове слово, яке дало новий пасіонарний імпульс для воскресіння нації.

"Спочатку було слово...". Істинно. На власному історичному досвіді ми апробували ту Біблійну аксіому первинності слова. Сповнене великої любові до України, болем і тягарем її хресної дороги, Шевченкове слово пробудило націю до самоутвердження на всіх широтах України.

Та часи міняються. В сьогоднішніх умовах ідеологічної строкатості в нашому суспільстві, відсутності національної ідеології з її виховними механізмами, з відтісненням на маргінес сьогодення великих постатей України, ми втрачаємо свій духовний орієнтир і перетворюємося на збайдужілу до своєї культури масу. Ті, жевріючі нині, відзначення Шевченківських днів зі своєрідним синдромом послабленої релігійності, відбуваються, як спрощена данина традиції, як самозаспокоєння свого сумління, і масового впливу на суспільство не мають.

Але наш Пророк не розбиває скрижалей. За відступництво співвітчизників від національної ідеї, в гонитві за марнотою, яка так запопадливо повторюється впродовж нашої історії, у найгарячішій любові, він нас картає. І хай це не здається банальністю, доморощеною істиною, але Тарасові слова: "І знову шкуру дерете з братів незрячих, гречкосіїв" рефреном стукають у наше єство засторогою на ту глобальну тенденцію поклоніння золотому тільцю, яку ми так ревно сповідуємо в умовах нинішньої ідеології користолюбства – корупція, хабарництво, грабіж на всіх рівнях державної драбини, які так жорстоко, катастрофічно гальмують наше сьогоденне державне будівництво.

В умовах нашого сьогоднішнього мовного бедламу, ерзацкультури і супербайдужості до такого національного стану ми намагаємося все-таки творити у руслі загальнолюдських концепцій, але в контекст якої культури лягає та національно не означена творчість? Що означає безоглядно йти за світовими тенденціями в нинішній час загальної глобалізації і космополітизації, коли нація не сконсолідована, не просвітлена своєю національною ідеєю, немає визначеного свого шляху і коли, за словами В. Симоненка, "Гримотить над світом люта битва за твоє (України) життя, твої права"? Тільки слова Великого Тараса "В своїй хаті – своя правда" є істинним дороговказом нашого поступу.

Вони – пророки – посланці добра і правди, в своїй високій вірі змінити людство, народ, націю, скерувати їх на шлях істини завжди згоряли в цьому протиборстві з реальним світом, щоб потім стати об'єктом поклоніння цього ж таки світу. А мученицьке їхнє життя, біль за свій люд, картання і заклики до самоудосконалення залишаються поза контекстом нашого буденного життя.

С. ІВАСЕЙКО,
працівник Львівської національної академії мистецтв

РІДНИЙ ДІМ

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: "ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ ЗАЛЕЖИТЬ ЯК ВІД ПОЛІТИКІВ, ТАК І ВІД ФАХІВЦІВ"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Олексій Івченко серед виборців

Крім того, це 2,5 млрд куб. м із «славнозвісних» 7,8 млрд куб. м, що були власністю «Газпрому». Цей газ роками зберігався в наших підземних газосховищах, і питання щодо використання його не вирішувалося.

Нас постійно звинувачували в тому, що ми відбираємо цей газ. Плюс 1,5 млрд куб. м – це газ, що його попереднє керівництво компанії взяло наприкінці 2004 року в рахунок 2005 року, відповідно зменшивши нам баланс газу на 2005 рік.

«Нафтогаз» врегулював ці питання. Наголошую: ми мали дефіцит газового балансу в 9 млрд куб. м. Ви знаєте, які велися розмови з боку як політиків, так і декого з так званих знавців, які багато розповідали про те, що НАК не вирішить проблеми дефіциту газу тощо. Такі заяви та звинувачення лунали навіть на урядовому рівні. Але я стверджував і стверджую з повною відповідальністю: Україна була повністю забезпечена газом у 2005 році і так само повністю буде забезпечена ним у 2006 році.

– Що є підставою для такої впевненості?

– Ми чітко знали, як забезпечити бездефіцитний баланс газу в державі. І ми цього досягли. При всіх складнощах, коли багато хто лякав український народ дефіцитом, коли через небачені морози споживання в Україні газу зросло в кілька разів, ми все-таки забезпечили країну газом.

– Чи можна сказати, що сьогодні НАК «Нафтогаз України» декриміналізовано? Іншими словами, чи наведено лад всередині самої структури, адже, як відомо, раніше крадіжки газу мали місце?

– За 2005 рік нафтогазова галузь максимально декриміналізована. Справді, у березні минулого року, коли я був призначений на посаду керівника НАК, ситуація з розкраданням власності компанії була катастрофічною.

Приміром, у Шебелинці весь завод, все його обладнання було передано якійсь структурі в оренду. Ця структура переробляла на заводі нафтовий та газовий конденсат і продавала нафтопродукти, при цьому не сплачуючи податки. Ми через суди порозривали ці контракти. Вже через місяць Шебелинський завод сам почав переробку, і ми самостійно реалізуємо ці продукти.

Щодо прямих крадіжок газового конденсату із наших трубопроводів відбулася досить серйозна «війна» – адже, крім кримінальних угруповань, які безпосередньо здійснювали крадіжки, у схемі були задіяні представники державних силових структур, які «прикривали» ці злочини. Декого з них ми спіймали «на гарячому».

Завдяки тому, що ми навели лад у компанії, в 2005 році НАК «Нафтогаз України» сплатив рекордну суму до бюджету – 11 млрд 250 млн. гривень. Для порівняння: у 2004 році було сплачено 5 млрд гривень.

При цьому ми поліпшили всі економічні показники. Ми збільшили видобуток нафти та газу на 4 відсотки порівняно із попереднім роком. Переробка нафти та газу була збільшена на 20 відсотків. Ми тримаємо найнижчу ціну на нафтопродукти – на 5–10 відсотків меншу за ту, яку пропонують недержавні нафтопереробні заводи. Це дає нам можливість впливати на ринок.

– Лунають закиди, що НАК «Нафтогаз України» провадив неправильну кредитну політику. Наскільки це відповідає дійсності?

– Це абсолютно не так. Сьогодні велика кількість потужних світових банків пропонують нам свої фінансові послуги. Якщо порівняти те, як нас кредитували тоді, коли я тільки очолив «Нафтогаз», і як нас кредитують сьогодні, то фактично щомісяця ми знижуємо відсотки по траншах. Ми досягли того, що зараз банки конкурують між собою за право надавати фінансові послуги НАК. У питанні забезпечення кредитами в «Нафтогазі» все стабільно.

Інша проблема – що в 2005 році НАК «Нафтогаз України» був перевантажений платежами до бюджету – починаючи з того, що від нас вимагали сплатити не заплачені податки 1999–2000 років, тобто борги, накопичені попередніми керівниками, і закінчуючи тим, що від нас вимагали сплачувати надмірні податки, проти яких ми виступаємо і зараз. Наприклад – рентна плата за транзит газу територією України. Це незаконний податок. Я розумію, що таке рентна плата на видобуток нафти і газу. Це традиційний податок, який практикується всіма державами, що видобувають нафту чи газ. Але рентної плати на транзит газу не має жодна держава. Якби замість цієї плати кошти «Нафтогазу» пішли на модернізацію самої газотранспортної системи, ми б платили набагато більшу суму податків до бюджету, ніж сума цієї рентної плати.

– Які кроки були зроблені НАК «Нафтогаз України» для збереження національної безпеки України?

– Перший і головний крок – це те, що газотранспортна система залишилася державною власністю. Це наша позиція – газотранспортна система має бути власністю України. Були різні думки – і політиків, і так званих експертів – щодо продажу 50 відсотків газотранспортної системи держави. Цю думку висловив і попередній керівник НАКу – і саме під час наших складних переговорів у Росії з приводу ціни на газ.

Ми однозначно відкидали всі такі пропозиції. Адже на прикладі «Молдовагазу», де вся газотранспортна система віддана російському «Газпрому», можна побачити, до чого це призводить. Газотранспортну систему продали, а ціна на газ – 110 доларів за тисячу куб. м, тобто на 15 доларів вища, ніж та, про яку ми домовилися з Росією. Впевнений, що згодом те саме буде і з білорусами – ніхто не триматиме для них цю ціну 50 доларів за тисячу куб. метрів.

Ми зробили головне: не віддали газотранспортну систему і виборола максимально прийнятну ціну на газ. І тому я переконаний, що Україна за такої політики була, є і буде найбільшою в Європі країною-транзитером природного газу, зокрема й російського.

Я не вірю в казки про те, що будівництво додаткових газопроводів в обхід України зроблять нашу газотранспортну систему непотрібною. Потреба Європи в природному газі зростає щорічно на десятки мільярдів кубометрів. Порахуйте, скільки треба побудувати газопроводів, щоб в обхід України забезпечити Європу газом.

– Що б сталося, якби НАК «Нафтогаз України» пішов шляхом, запропонованим пані Тимошенко? Тобто – продовжував відбір російського газу в оплату за транзит і судився б із російським «Газпромом» у Стокгольмському суді?

– Якщо говорити коротко, то всю Україну спіткала б доля Алчевська. До того ж ми б заморозили балканські країни та й всю Європу. Ви знаєте, що при тому пониженні тиску газу у 120 млн. куб. м, яке сталося, ми робили все для того, щоб забезпечити транзит до Європи. Використовували навіть власний газ для компресорних станцій. І навіть попри це дані про те, що знизився тиск газу, пішли із Туреччини, Польщі, Італії.

Якби так тривало й надалі, ми не мали б газу з однієї причини – на 1 січня 2006 року в російського «Газпрому» не було жодних гарантій чи зобов'язань щодо поставок газу до України.

З боку Юлії Володимирівни такі заяви були нічим іншим, як планом створення нового комітету національного порятунку. Я думаю, що тут мало місце не прагнення забезпечити державу газом, а радше намагання втягнути таким чином Україну з Росією в такий конфлікт, який призвів би до реальної катастрофи.

Уявіть, що було б, якби ми при таких морозах заморозили державу. Напевне, був би створений новий комітет національного порятунку, не виключено, що на чолі з пані Тимошенко, і вона б казала: бачте, послали націоналіста Івченка в Росію домовлятися, то що він накоїв – пересварився з росіянами, Україну заморозив, Європу заморозив.

– Склалося враження, що дехто був упевнений у тому, що Ви не домовитесь?

– Так, вони були впевнені, що ми не домовимось, і саме тому вони себе так і поводили. Мало того, у мене є достовірна інформація, що дехто з наших політиків після підписання угоди 4 січня телефонував до російських високопосадовців у Москву і волав: «Что ви наделали! Ми же договаривались, что до 25 января ви нічего не подпішете!»

Сьогодні про це вже можна говорити, але багато чого я розповісти ще не можу. Адже і зараз тривають переговори. І якщо політики можуть собі дозволити будь-які висловлювання, не думаючи про наслідки, то ми не маємо на це права – ми думаємо про майбутнє.

– Проблему, яка виникла в Алчевську, НАК «Нафтогаз України» вирішив завдяки втіленню програми індивідуального опалення «Рідний дім». У зв'язку з чим було прийнято таке рішення?

– Уявіть собі, як можна відремонтувати заморожену тепломережу. Відрізали шматок труби – вставили нову, прорвало в іншому місці, через день – знову те саме. За тих умов, за яких ми працювали в Алчевську, відновлювати централізоване опалення було неможливо. Програма відновлення централізованого опалення потребує мільярдів доларів – цього держава не в змозі забезпечити. Мало того, ремонт центрального опалення не усував першопричини проблеми. Навпаки, ситуація погіршувалася. Запустили воду – прорвало труби. Вода пішла до підвалів. Там електрощити – вибило електромережу. Люди могли залишитися не лише без води і тепла, а й без електроенергії. Саме тому програма «Рідний дім», яка передбачає встановлення індивідуального опалення, була найправильнішим шляхом. Ми застосували її в Алчевську, а зараз вже почали впроваджувати у деяких регіонах України. При цьому жодної копійки коштів із державного бюджету ми не використовуємо. Це надзвичайно вигідно людям.

– Чи планує НАК «Нафтогаз України» впроваджувати програми з енергозбереження стосовно промислових об'єктів, як найбільших споживачів природного газу в Україні?

– Щодо енергозбереження на промислових об'єктах, то ситуація, яка склалася, – це не що інше, як вкрай хибна діяльність як з боку «Нафтогазу», що продавав промисловим споживачам дешевий газ, так і з боку промислових споживачів, які абсолютно не думали про перехід на енергозберігаючі технології. Їм і не потрібно було думати – вони отримували дешевий газ. Яка була ціна на газ для промислових споживачів і як зростала ціна на їхню продукцію – хімічну, металургійну тощо? По суті, це було тіньове дотування державним підприємством приватних підприємців. Це – схема загальної глибоко продуманої корупції. Металургійний чи хімічний комбінат отримував дешевий газ. Ні про яке енергозбереження власники і не думали, але за рахунок дешевого газу вони отримували 100, 200, 300 відсотків рентабельності.

Звичайно, вони цю рентабельність офіційно не оприлюднювали. Прибутки спливали в офшори, а для податкової вони показували незначні прибутки. Оце і є стандартна корупційна схема.

Єдиний шлях впровадження енергозберігаючих технологій на промислових об'єктах – підвищення ціни на газ для промислових споживачів. Чому металургійний комбінат в Україні, виробляючи продукцію, ідентичну продукції такого самого комбінату у Німеччині, споживає у 3–4 рази більше газу? Відповідь проста: у Німеччині впроваджено енергозберігаючі технології, а в Україні вони були не потрібні через тіньові схеми, про які було сказано раніше. Якщо ж сьогодні встановити для промислових об'єктів економічно обґрунтовану ціну на газ, то максимум протягом року вони самі впровадять енергозберігаючі технології.

– Чи залишитесь Ви на посаді голови НАК «Нафтогаз України» після виборів 2006 року? Ви кандидат у народні депутати за списками «Нашої України», чи балотуєтесь Ви до місцевих рад?

– Я балотуюсь до парламенту за списками «Нашої України» та до Київської обласної ради від Конгресу Українських Націоналістів. Як голова партії і житель Київської області, я не можу бути байдужим до проблем області. Що ж до перспектив, то сьогодні я – голова НАК «Нафтогаз України», на цю посаду призначений Президентом України, і після виборів, якщо мені буде доручено працювати в НАК «Нафтогаз України», працюватиму тут. Якщо ж Президент вважатиме, що я принесу користь державі на іншій роботі – працюватиму на іншій роботі.

– Чи може бути Ваша посада предметом торгу після виборів?

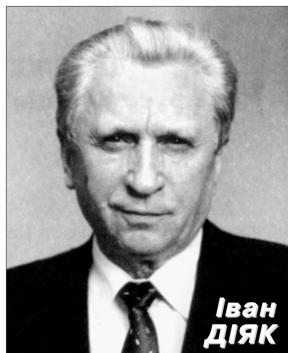
– Думаю – не може, оскільки це не та посада, яку можна розподіляти за політичними квотами. Претендент на цю посаду має бути насамперед професіоналом. І, безумовно, ця посада, тісно пов'язана з енергетичною безпекою держави, як складовою національної безпеки, має залишатися у сфері впливу Президента і аж ніяк не бути предметом політичних торгів.

Розмову вів
Сергій САХАЦЬКИЙ
(«ЧАС Київський»)

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НЕПРАВДУ КАЖЕТЕ, ПАНЕ ПУТІН!

Для виправдання свого тиску на нас в газовій сфері президент Російської Федерації В. Путін постійно звинувачує Україну в неіснуючих гріхах. Через нашу територію транспортується до 80 відсотків всього російського газового експорту. І сам цей експорт стає можливим тільки завдяки надійній роботі нашої газотранспортної системи, суворому дотриманню Україною всіх угод і домовленостей упродовж десятиліть від початку поставок російського газу. Сьогодні російсько-українські стосунки у цій сфері регулюються низкою міждержавних договорів і угод, на виконання яких ВАТ "Газпром" і НАК "Нафтогаз України" – основні господарюючі суб'єкти двох країн – укладали свої власні контракти. Ціни на транзитні послуги і розрахунки за них велись також відповідно до діючих міждержавних домовленостей. Однак президент Росії Путін весь час дозволяє собі принижувати Україну на найвищому рівні.

Досі не можна забути, як у липні 2005 року він казав перед телекамерами, ніби Україна "тырит газ" із підземних сховищ. Хоча ще в середині червня групи експертів з обох боків уже давно узгодили всі питання та зняли звинувачення на українську адресу.

Після підписання між "Газпромом" і "Нафтогазом України" дуже вигідних для Росії угод від 4 січня 2006 р. в Москві вочевидь вирішили "дотиснути" суперника. 30 січня 2006 р. президент РФ В. Путін під час прес-конференції зробив для журналістів заяву наступного змісту: "...Переход к рыночному ценообразованию в отношениях со странами бывшего СССР не был резким, а основной причиной является тот факт, что эти страны фактически дотируются российскими гражданами на протяжении 15 последних лет... Россия ежегодно "дотировала" Украину на сумму 3–5 млрд долларов, в то время, как помощь США этой стране по итогам прошлого года составила всего 174 млн долларов". Ця ж сума – дотації Україні з боку Росії в 3–5 млрд доларів – прозвучала вдруге в заяві Путіна під час його останнього візиту до Чехії.

Чи в Москві погано вміють рахувати, чи навпаки спеціально так рахують... Чи головне – запустити цифру, котра потім буде гуляти в пресі і на телебаченні, а українці проковтнуть мовчки і, може, Європа повірить. А мені дуже болить неправда, що постійно лунає від найвищої посадової особи Росії. Адже я все життя присвятив будівництву та розвиткові нафтогазової промисловості. Працював не тільки в Україні, а й у Західному Сибіру. І слухати таку відверту неправду мені важко.

Росія отримує багатомільярдні прибутки від експорту свого природного газу, і на цій основі будує свої мрії про відродження великодержавної величі. Однак цей експорт був би неможливим без багаторічної надійної роботи газотранспортної системи України. І ось Україна транспортує і зберігає у себе в сховищах російський природний газ за символічну ціну. Путін про це не згадує, а перед усім світом твердить, ніби він нас дотує. Тож порахуємо і ми наші втрати через пільгові для Росії умови транзиту природного газу українською територією.

Наприклад, в 1993–2005 рр. сума недоотриманого Україною прибутку від штучного заниження тарифів на транзит російського газу через Україну склала $25792 млн. (або біля $2 млрд щорічно). Ця сума виходить з урахування обсягів та довжини газового транзиту через Україну (до 127 млрд куб. м на рік) при різниці середньої ставки тарифу між ФРН ($2,7 за 1000 м на 100 км) та Україною ($1,1886 за 1000 м на 100 км) приблизно $1,5114. Чому ми беремо тариф, діючий у ФРН? Тому що при визначенні ринкової ціни на газ для України російська сторона весь час посилається саме на приклад Німеччини. То нехай же Путін буде послідовним і згадує всі ціни Німеччини, а не тільки ціни на свій газ.

Значними виявляються втрати України також і при врахуванні різниці в тарифах на закачування, зберігання та відбір газу з підземних сховищ в 1995–2005 рр. Середній тариф для Росії при користуванні послугами українських ПСГ в ці роки складав $4,95 за 1000 м. Для порівняння: аналогічні тарифи в Західній Європі складали тоді $24–25 за 1000 м³, а Польща і Угорщина платили за послуги українських ПСГ за тарифом $17,5–18,5 за 1000 м. Загальна недоотримана Україною виручка від роботи ПСГ за ці роки склала $1390 млн.

З урахуванням втрат Росії від реалізації природного газу для споживачів України в 1993–2005 рр. за нижчими ніж у Європі цінами, підсумкові втрати України все одно складають 21 565 млн. доларів. Або 1735 млн. доларів на рік. Таким чином, розрахунки свідчать, що насправді відбувається дотація не з боку Росії, а навпаки – з боку України Росії. Однак з України ніхто ніколи не висував до Росії претензій, як це тепер робить Путін. То хто ж кого дотує? Комусь в Росії варто згадати старий російський народний вислів: "чья бы корова мычала..."

Власне, Москва такою була і за радянських часів, коли Україна постачала їй свій природний газ за копійки, а українці за копійки працювали на родовищах Сибіру. І що ми отримали в обмін на це? Родовища України – колись найбільші у СРСР і Європі – тепер вичерпані. Натомість Росія залишилася з родовищами, котрі освоювали українці протягом радянських п'ятирічок. Тим часом самі українці, пропрацювавши на сибірських родовищах все життя, залишилися без здоров'я. А зароблені копійки Москва пустила за вітром разом з усіма іншими радянськими заощадженнями. І після цього Кремль зверхньо нам говорить: ми вас дотуємо, ви нам винні! Як кажуть у народі, нахабство – друге щастя.

Не можу мовчати, коли так обманюють світову громадськість та принижують наш народ, нашу державу. І тому звертаюся до всіх: Українці! Єднаймося і боронімося! Правда на нашому боці.

Іван ДІЯК,
радник Президента України,
генеральний секретар Національної газової спілки України

СЕНСАЦІЙНА ЗАЯВА СОРАТНИКА ТИМОШЕНКО

ЧЛЕН ПОЛІТРАДИ "БАТЬКІВЩИНИ" ДМИТРО ЧОБІТ ЗАЯВЛЯЄ, ЩО ТІЛЬКИ РЕАКЦІЯ ПОСЛА США ЗУПИНИЛА ОТОЧЕННЯ ТИМОШЕНКО ВІД ПОЧАТКУ ПРОЦЕДУРИ ІМПІЧМЕНТУ ПРЕЗИДЕНТА ЮЩЕНКА

Про це він оголосив на прес-конференції у Києві, представляючи свою нову публіцистичну книжку "Фарисеї, або Неоголошена війна Україні".

"На нараді на дачі Юлії Тимошенко в ніч на 8 вересня 2005 року була здійснена антидержавницька змова. Звідти телефонували послу США Джонові Гербсту і питали, як світова спільнота відреагує на ситуацію в Україні, коли почнеться процедура імпічменту, коли люди вийдуть на Майдан, коли почнеться другий етап помаранчевої революції?

З послом США Дж. Гербстом розмовляв міністр оборони України Анатолій Гриценко. Посол США відповів, що світова спільнота сприйме це не інакше, як заколот і змову. Посол зателефонував Президентові України, але той не зняв трубки. Посол тоді зв'язався з тодішнім віце-прем'єром Олегом Рибачуком, і від нього Президент дізнався про нічну нараду, на якій був присутній і Святослав Піскун – тодішній генеральний прокурор України, і багато інших учасників", – додав соратник Тимошенко.

За інформацією Чобота, на дачі в Кончі-Заспі протягом ночі з 7 на 8 вересня 2005 року побували Михайло Бродський (тоді радник прем'єр-міністра Тимошенко), Олександр Турчинов (тоді голова СБУ), Святослав Піскун (тоді генеральний прокурор), міністр оборони Анатолій Гриценко, Микола Томенко (тоді віце-прем'єр-міністр).

Дмитро Чобіт стверджує, що механізмом для початку процедури імпічменту мало стати оприлюднення банківських документів, які начебто підтверджують фінансування російським олігархом Борисом Березовським виборчої кампанії кандидата в президенти Віктора Ющенка. Публікація цих документів у пресі мала призвести до великого скандалу. У такому разі, безперечно, виникло б запитання про легітимність Президента і, відповідно, потягло б за собою процедуру імпічменту. Гарячими слідами кореспондент "Експресу" попросив Дмитра Чобота відповісти на кілька запитань.

– Пане Чобіт, звідки така обізнаність? Наприклад, про нічну реакцію посла США на плани Тимошенко?

– Загалом у цій книжці є чимало маловідомих фактів, які я систематизував. Я лише додав ясність у датах, які багато про що говорять. 13 вересня 2005 року "платіжки Бродського" про перерахування коштів у латвійський банк (начебто на виборчу кампанію Ющенка) були "вивішені" в Інтернеті, і того ж 13 вересня Леонід Кравчук телефонував до Березовського в Лондон, щоб з'ясувати, чи це його платіжки. А заступник Тимошенко по виборчому штабу Михайло Бродський повернувся з переговорів із Березовським у Тель-Авіві 12 вересня, напередодні. І хай після того хтось скаже мені, що це випадковість і що насправді Юля разом з СДПУ(о) не брала участі у спробі імпічменту Президента!

А щодо реакції посла США Джона Гербста, то я як журналіст, член НСЖУ маю право не розголошувати джерела отриманої інформації. Але я впевнений, що мої слова підтвердить і сам посол США, і Олег Рибачук, з яким той говорив. Президента про все, що відбувається, повідомили о пів на п'яту ранку, а о сьомій прибіг доповісти й Піскун, який в тій таємній нараді брав участь. Юля, "біла і пухнаста", дізнавшись про все це, зателефонувала Президентові о восьмій годині ранку і попросила прийняти її. Потім обурено розповідала з телеекранів, що наприкінці цієї розмови Ющенко встав і обернувся до неї спиною зі словами "розмову закінчено". Яке лицемірство! Звичайно, що обернувся. Дивно, що він узагалі погодився з нею розмовляти.

– Ви впродовж кількох років писали книги, героєм яких був Медведчук. А за цю зиму написали аж дві книги, присвячені Тимошенко. Чи не здається вам, що ця наполегливість скидається на виконання замовлення якоїсь партії-конкурента або на помсту?

– Уперше я виступив, коли був затверджений виборчий список "Батьківщини". Тоді Юля твердо пов'язала свою долю з усіма тими Фельдманами, Хмельницькими, Абдуллініми, Сігалами та іншими. Їх же там – тьма. На верхівці списку – відомі авторитетні люди, а далі в першій сотні – майже суцільне болото. Я не міг про це мовчати. А до написання "Фарисеїв" мене підштовхнув Олександр Турчинов 13 січня. Я ввімкнув телевізор і почув, як він у кожному реченні свого виступу кричить про державну зраду уряду Єханурова (про газову проблему). Тоді я й зрозумів, що мушу написати книжку про справжню зраду.

Андрій ГАНУС
("Експрес" ч. 24, 2006 р.)

РЕЄСТР НЕПРАВДИ БЮТ ПРО "НАШУ УКРАЇНУ"

Популізм, неправда, а подекуди відверта брехня руйнують нашу мораль, свідомість, нашу країну. Дуже прикро, що до застосування чорного піару деякі колишні "помаранчеві" вдаються навіть натхненніше, аніж реальні політичні опоненти команди Ющенка. Треба бути пильними. Треба бути виваженими. Треба відрізняти правду від брехні.

Пам'ятаєте гасло "Вони брешуть!" щодо ЗМІ, підконтрольних Кучмі у 2004 році? Це гасло знову набуває актуальності, цього разу до неправди кучмістів додається неправда від БЮТ.

* Про те, що "Наша Україна" веде переговори з Партією регіонів.
* Про те, що у виборній кампанії "Наша Україна" застосовує чорний піар проти БЮТ.
* Про те, що існують непублічні домовленості й угоди щодо постачання російського газу в Україну.
* Про причетність членів "Нашої України" до корупційних схем навколо "РосУкрЕнерго".
* Про те, що в Україні готують "міжнародний" могильник ядерних відходів.
* Про те, що лідери "Нашої України" всюди задіяні в корупційних схемах.
* Про те, що уряд Тимошенко відправили у відставку за наполяганням "оточення" Президента.
* Про те, що нова влада надала гарантії колишньому главі держави Леоніду Кучмі.
* Про те, що уряд здійснює неефективну економічну політику.
* Про те, що Блок "Наша Україна" використовує адміністративний ресурс на виборах.
* Про те, що "Наша Україна" не є партією Ющенка та Майдану.
* Про те, що "Наша Україна" не має популярності у країні.
* Про те, що "Наша Україна" разом із Партією регіонів та КПУ виступає проти скасування депутатської недоторкан-ності депутатів місцевих рад.

Все це не відповідає дійсності і є брехнею, що її тиражує БЮТ.

ОБИРАЙМО МАЙБУТНЄ ДОНЕЧЧИНИ СВІДОМО

Марія ОЛІЙНИК

Конгрес Українських Націоналістів веде послідовну боротьбу за побудову і утвердження самостійної соборної цивілізованої держави.

У Донецькій області втрачена довіра людей до всіх гілок влади, бо, як правило, вони обслуговують клани, а не простих людей, які не можуть добитись справедливості ні в суді, ні в міліції, ні в прокуратурі, ні в органах виконавчої влади.

Донецька область є заповідником регіоналізму, зоною вільною від законів України, де продовжується життя "по понятіям". У 28 містах обласного підпорядкування та містах районного масштабу продовжують розкошувати при владі чільні діячі Партії регіонів зі своїми законами "зони", отримавши депутатські місця в результаті "вільних і прозорих" виборів по-донецькому.

Районами та областю сьогодні правлять "регіонали", вони очолюють списки кандидатів Партії регіонів у районні, міські, обласну ради, а голова Артемівської райдержадміністрації Віктор Данилов 215-ий у списках до Верховної Ради України.

"Основне, що вдалося нам зробити за цей рік," – сказав на конференції Партії регіонів Донецький міський голова Олександр Лук'янченко, – "це захистити область від репресій помаранчевої влади". Тут нічого не змінилось, а навіть стало гірше: і клани і банди "регіоналів" при владі, і змичка "прокуратура-суд-міліція-влада" працює на себе та наближених всупереч інтересам простих громадян. Ніде не знаходять справедливості люди, які покладали великі надії на нову владу. Тут продовжують чинити "безпредел" за допомогою корумпованих суддів, обраних навічно, та прокурорських "дахів".

Уже за "нової" влади розігралася трагедія в селі Маринівці Шахтарського району. Законного директора сільськогосподарського товариства "Україна" Семена Копилова в травні 2005 року бандити побили на робочому місці, фізично усунули з приміщення контори, захопили сільськогосподарське товариство і майже рік незаконно володарюють там.

Усі звернення про наведення законного порядку до прокуратури, міліції та до районної й обласної держадміністрацій призвели до того, що на потерпілого Копилова завели карну справу з причини нібито неправильно оформлених документів при отриманні кредиту.

Таких прикладів безліч, тому що це було і залишається, на жаль, нормою життя на Донеччині.

Так що сподіватись на зміни та чесні вибори на Донеччині – марна справа при таких кадрах.

Чи буде діяти сьогодні в рамках закону непокараний начальник Краматорського міського відділу освіти В.Суков, який видав 19.11.2004 р. наказ № 599 (стиль й орфографію збережено): " Про звільнення з виробничої діяльності на час виконання державних обов'язків":

У зв'язку з листом виборчого штабу кандидата у Президенти України Януковича В.Ф. і згідно з ст.. 119 Кодексу Закону о праці, НАКАЗУЮ:

Звільнити з виробничої діяльності на час виконання державних обов'язків з збереженням заробітної плати і установлених пільгах з 18.11 по 24.11.04 у вигляді офіційних спостерігачів на перегонах у Львівський області"А далі перелік учителів шкіл Краматорська. В аналогічному наказі № 669 від 23.12.04 йдеться про термін з 24.12. по 28.12.04 і про Чернігівську область і т.д. Прокуратура наполегливо відмовляє в порушенні кримінальної справи.

То чи не буде фальсифікацій на Донеччині? Питання риторичне !!!

Донецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів за таких умов висунула своїх кандидатів до місцевих рад різних рівнів:

- до обласної ради – Марію Олійник, Анатолія Гармаша, Василя Дзундзу, Геннадія Авілова, Тетяну Кучер, Григорія Шмата;
- до Донецької міської ради - Олену Антонюк, Володимира Смереканця, Михайла Сиротенка, Олега Боднара, Олену Гармаш, Катерину Збицьку;
- до Ленінської районної в м. Донецьку ради – Андрія Петрованова, Глеба Раскіна, Артура Чалого, Юрія Чуприну, Артема Репку;
- до Куйбишевської районної в м. Донецьку ради - Людмилу Харченко, Лідію Куц, Аллу Клименко, Віталія Сучкова;
- до Шахтарської районної ради – Олексія Мішина, Геннадія Нємчєнка, Олексія Єрмоленка.

У виборчих бюлетенях наші номери:

№ 31	*Донецька обласна рада*
№ 7	*Донецька міська рада*
№ 20	*Ленінська районна в м. Донецьку рада*
№ 1	*Куйбишевська районна в м. Донецьку рада*

Чи відбудуться зміни на краще на Донеччині, у цьому заповіднику злочинності, і де Партія регіонів продовжує насаджувати закони зони, залежить від вас, шановні виборці, тому голосуйте за справжніх патріотів українського народу, за кандидатів від Конгресу Українських Націоналістів.

Марія ОЛІЙНИК,
голова Донецької обласної організації
Конгресу Українських Націоналістів

Організація Конгресу Українських Націоналістів у Старосинявському районі, що на Хмельниччині, виникла не так давно. Але, незважаючи на короткий вік, вона вже є однією з найпотужніших серед організацій Конгресу Хмельницької області. Її розбудова стала можливою завдяки чудовому організатору, бізнесмену, людині не байдужій до долі своєї країни, свого краю – Валентину Гневушу. Його ми попросили поділитись секретом успіху розбудови організації у такому "важкому" для націоналістичної ідеології районі, як Старосинявський.

ДО ВЛАДИ НА МІСЦЯХ МАЮТЬ ПРИЙТИ НОВІ ЛЮДИ

Валентин ГНЕВУШ

– Секрет успіху досить простий – робота, робота, і ще раз робота – відповідає голова Старосинявської районної організації КУН. – Я очолив районну організацію Конгресу Українських Націоналістів у 2004 році. На той час вона існувала фактично на папері і про якусь дієвість мови бути не могло. Спочатку гадав, що у Старосинявському районі націоналістична ідеологія на серйозний успіх розраховувати не може, адже люди тут "зазомбовані" радянською пропагандою і все ще живуть мріями про дешеву ковбасу та очікуванням "світлого майбутнього". Та трохи попрацювавши, переконався у хибності своїх суджень. Старосинявські люди, як і більшість українців, у душі патріоти і вболівають за свою маленьку батьківщину, за свій край, за свою країну. Потрібно лише, щоб усі зрозуміли, що націоналізм – це абсолютно нормально. Націоналізм прищеплюється з молоком матері, з колисковою. Саме таким чином ми почали працювати з людьми, і результат перевершив наші очікування. Менше ніж за два роки ми виросли чисельно, структурно, організаційно. Сьогодні організація налічує близько 100 членів. Серед нас – люди, яких знають та поважають. У віковому плані – це представники усіх поколінь. Радує, що значну частину членства становить молодь.

– Дійсно, є серйозна організація, але люди хочуть бачити якусь користь від її діяльності. Що зробили для Старосинявщини націоналісти?

– У своїй діяльності ми намагаємося насамперед діяти. Хочу зауважити, що наші можливості обмежені, ми не депутати, не керівники владних структур, а прості люди, які роблять те, що під силу. За останні два роки провели ряд заходів для місцевих дитячих садочків, організували літературний та художній конкурси для дітей та молоді. За ініціативи Конгресу виконком селищної ради прийняв рішення назвати новостворені вулиці у Старій Синяві іменами національних героїв: С. Бандери, С. Стецько, В. Чорновола.

Звичайно, зроблено поки що небагато, але я вважаю, що у нас все попереду. За допомогою людей ми зробимо багато добрих і корисних справ.

– Про минулі досягнення ми згадали, але як бути далі, що збираються робити у найближчому майбутньому старосинявські націоналісти?

– Ми розуміємо усі проблеми свого краю, розуміємо і те, що вирішити їх можна лише усім разом. Пропонуємо в органи влади своїх людей, які знають ціну праці, переживають за долю України і своєю діяльністю однозначно сприятимуть розвитку нашого краю. Думаю, небагато знайдеться людей, які змогли зробити більше, ніж професіонали і знавці своєї справи Ігор Русий, Віталій Дроздовський, Петро Стригунець, Володимир Шикоряк, Лілія Фірсова.

– Дійсно, список кандидатів до районної ради вражає, але впадає у вічі відсутність у першій п'ятірці Валентина Гневуша, що є дивним для сучасних виборів, адже кожен партієць насамперед "пхає" себе на перше місце, аби зайвий раз "засвітитися".

– Легше усього поставити на перше місце себе, далі своїх родичів, друзів і обіцяти наліво-направо, що така команда обов'язково наведе на Старосинявщині порядок і збудує тут рай на землі. Формуючи список кандидатів, ми звертали увагу на досягнення тієї чи іншої людини, її авторитет. Хотілося також представити якомога ширшу географічну палітру нашого району, залучити представників не лише Старої Синяви, а й окремих сіл.

– Мені відомо, що Валентин Гневуш теж хоче долучитися до органів влади. Ви прагнете стати селищним головою Старої Синяви. Що ж спонукало на такий крок?

– Знаю, багато хто думає, що влада – то насамперед можливість збагатувати власну кишеню. Але влада – це, у першу чергу, величезна відповідальність, значна кількість проблем. Я усе це прекрасно усвідомлюю, знаю, що буде важко, але готовий і хочу працювати для свого краю. Упевнений, що для подальшого росту має відбутися вливання нової крові, до влади мають прийти нові люди. У нас чудова команда, яка обов'язково зробить внесок у розбудову України. Я хочу також сказати, що шлях подолання негараздів на місцях – то спільна праця кожного мешканця, місцевої влади, громадськості. Легше усього сидіти перед телевізором та критикувати владу, політиків, але в першу чергу треба запитати себе: "А що зробив я для того, щоб проблем поменшало?". Будувати майбутнє у своєму домі нам не допоможе ніхто. Лише разом ми сила, лише разом ми зможемо подолати кризу.

Бесідував
О.СИМЧИШИН

ПАРАДОКСИ БУТТЯ

НАШІ ГРОШІ ДЛЯ "КАЛІНКІ" ТА "СУДАРУШКІ"

Добре, що нова влада згадала про необхідність (після багатьох століть етноциду, заборон і переслідувань) державної підтримки української культури і навіть почала виділяти на це гроші.

Зокрема, як стало відомо, 2006 року вперше за роки незалежності України в державному бюджеті передбачена цільова субвенція для Севастополя в розмірі 9 мільйонів гривень на розвиток у місті української мови і культури. Про це сказав журналісту 5-го каналу віце-прем'єр-міністр В'ячеслав Кириленко. Проте виникає запитання: а чи завжди Київ належним чином контролює, як виділені кошти витрачаються на місцях? Враховуючи бюрократичний саботаж і зусилля "п'ятої колони"...

Привертає увагу той факт, що програма реалізації цих 9 мільйонів гривень розробляється севастопольською владою в закритому режимі. Однак громадський комітет "Український Севастополь" отримав основні дані. Виявляється, що сотні тисяч гривень буде витрачено на спортивне устаткування. Цікаво, яке відношення воно має до української культури? Ще сто тисяч буде витрачено на "Свод памятников города Севастополя", ніби ця російськомовна книжка з оспівування пам'ятників російської і радянської імперії є внеском у розвиток української культури. 320 тисяч гривень планується витратити на закупівлю "професійного сценічного майданчика" для проведення фестивалів народної творчості. Про українську народну творчість у планах севастопольської ради жодного слова.

А заступник голови Севастопольської міської державної адміністрації Г. Луцай дав з цього приводу знущальний коментар газеті "Кримська світлиця": "Гроші сприятимуть розвиткові української мови і культури, але використовуватися вони будуть і для більш вільного функціонування в Севастополі російської мови".

Отже, Київ дає гроші на українське, а їх спрямовують на російське. Чи знає про це пан віце-прем'єр-міністр з гуманітарної політики?

200 тисяч гривень збирається міська влада віддати таким "світочам" української культури, як місцеві російські ансамблі "Калінка", "Сударушка", "Улибка", "Зьорнишкі", "Родниє напєви", "Любімиє напєви", "Черьомуха", "Посіделкі" та ін.

Чимало представників української громадськості Севастополя вважають, що київські гроші стануть жертвою звичайного бюрократичного "дерібана", коли їх отримують сумнівні структури, наближені до влади, але не до української культури.

А наскільки корисними були б ці гроші у справі створення міської україномовної газети, цікавих програм з української історії, культури на місцевому телебаченні і радіо, проведення пізнавальних українознавчих лекцій, створення бібліотеки україномовної літератури і преси...

Нічого не заплановано для українських мас-медіа міста, які постійно висвітлюють питання української культури, таких, як газета "Флот України" і телебачення ВМС України "Бриз".

Але чи варто дивуватися таким діям місцевої влади, коли її перша особа – Сергій Іванов своє перебування в місті розпочав промовою проти "засилля" українських шкіл і проти 10 статті Конституції нашої держави.

Не завадило б офіційному Києву ретельніше придивлятися до того, що відбувається в регіонах. І тоді в об'єднаній Україні не виникатимуть феодальні місцеві "князівства" і "герцогства", що ведуть свою власну, а не державну політику...

Богдан СТЕПОВИЙ

НА СПОМИН

ПАМ'ЯТИ ПАНІ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Щороку, коли надходить 12 березня, пам'ять до подробиць відсвіжує останні дні життя дорогої нам пані Слави. Пригадую останній погляд її очей, звернутий до нас перед поїздкою до лікарні в Німеччину, з якої вже не повернулася живою. Здавалося, що тим спокійним поглядом вже прощалася зі всією Україною. Пригадую останню розмову по телефону. Незважаючи на надзвичайно важкий стан здоров'я, не говорила про хворобу, а тільки про справи, справи... Все хотіла щось ще зробити для України, для Української Справи.

На наше прохання описати свій життєвий і політичний шлях відповідала: мемуари ще рано писати, поки що треба працювати, скільки є сил. Так і прожила все своє життя, закохана в свою Україну, віддала всю себе за неї. Не приймаючи громадянства іншої країни, (бо це було неприпустимо з моральних мотивів), в якій прийшлося жити довгі роки, жила і працювала для України. Яку віру в Україну і силу духу треба було мати, щоб, бувши фактично бездержавною людиною, у всіх закутках землі, де довелося побувати з доповідями, виступами, будити свідомість інших країн світу і повертати їхній погляд до поневоленої України! Незважаючи ні на що своїм життям доводила:

Народ мій є, народ мій завжди буде,
Ніхто не перекреслить мій народ !

У це свято вірила. Як багато людей цією святою вірою пані Слава зростила і утвердила в любові до України! Я чула сотні разів від багатьох людей: я є тим, чим є, завдяки пані Славі. Це вона запалила мене любов'ю до України! І я дякую Богові, що зберіг пані Славу для України, подарував мені і моїй родині можливість жити і спілкуватися щоденно з Великою Жінкою. Як нам не вистачає Вас, дорога і рідна пані Славо! Не

Фото на згадку під час зустрічі в одній із шкіл

вистачає в родині, не вистачає в Україні. Якби Ви були ще з нами, ми могли б ще не один вечір посидіти за горнятком чаю і поговорити, і позгадувати, і посміятися. Це були незабутні вечори... До пізньої ночі. І все одно їх було мало... Ми так і не встигли про все поговорити. Якби Ви були ще з нами, ми могли б ще черпати від Вашої життєвої мудрості, зміцнитися від Вашого незламного духу, нас могла б ще дивувати Ваша невичерпна енергія і працелюбність. Нас могла б ще зачаровувати Ваша неповторна жіночість.

У нас на вікні ростуть подаровані Вам, пані Славо, на день народження квіти у вазоні. Коли вони квітнуть, як зараз, я все більше утверджуюся в тому, як ми всі об'єднані: живі і мертві і ненароджені. Я знаю, що наша пані Слава з нами, бо живі ці квіти, і буде з нами, поки живе хоч одна людина, яка так самовіддано і вірно любить Україну, як любила пані Слава.

Леся БРАЦЮНЬ,
племінниця Слави Стецько

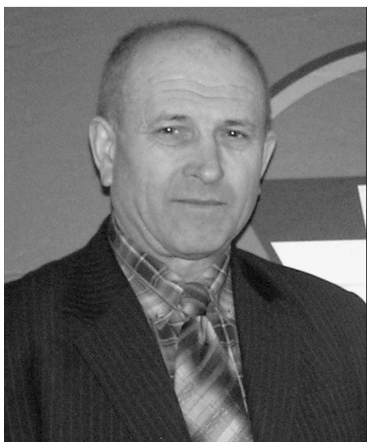

ВИБОРИ-2006

НОМЕРИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ТА ВИБОРЧИХ БЛОКІВ ЗА УЧАСТЮ КУН У ВИБОРЧИХ БЮЛЕТЕНЯХ

Область	Номер у виборчому бюлетені до обласної ради	Номер у виборчому бюлетені до міської ради обласного центру
Вінницька	32	21
Волинська	17	21
Дніпропетровська	–	35
Донецька	31	7
Запорізька Блок "Народний рух" ім. В. Чорновола	–	9
Івано-Франківська Блок "Національний вибір"	27	34
Кіровоградська	30	41
Київська обласна	42	–
Київська міська	–	7
Крим	до ВР АР Крим	–
Миколаївська	28	20
Харківська	22	15
Чернівецька Блок ім. В. Чорновола	31	16
Чернігівська	–	35

СВЯТОСЛАВ ПЕРЦОВИЧ: МЕТА "НАЦІОНАЛЬНОГО ВИБОРУ" – ПРИВЕСТИ ДО ВЛАДИ НАЦІОНАЛІСТІВ, ПАТРІОТІВ-ДЕРЖАВНИКІВ

Святослав Перцович відомий жителям Івано-Франківщини як переконаний націоналіст з твердою, непохитною позицією, невтомний борець за правду. Крім цього, він успішний менеджер виборчих кампаній за час української незалежності. Нині він очолює обласний виборчий штаб блоку "Національний вибір" (КУН і УРП "Собор"), у перемозі якого впевнений.

– Пане Святославе, зважаючи на Ваш величезний досвід ведення успішних виборчих кампаній, як би Ви охарактеризували в цілому передвиборну ситуацію на Івано-Франківщині?

– Передвиборна ситуація в області досить складна, що характерно не лише для Івано-Франківщини, а й усієї Галичини. На відміну від Східної України, вплив комуністичної ідеології тут майже відсутній. За роки незалежності галичани навчилися відрізняти зерно від полови, й тому великого впливу на їхню свідомість не мали так звані олігархічні угруповання, які об'єдналися у партії, що прикривалися гаслами відстоювання інтересів громадян, а самі наживали капітали, обдираючи до нитки населення, привласнюючи наші природні багатства – ліси, землю. Тому на виборах 2002, 2004 років галичани голосували за зміни в суспільстві, за законність, за порядок та добробут.

На жаль, одне із основних гасел помаранчевого Майдану "Бандитам – тюрми!" не реалізувалося. Національно-демократичні партії не зуміли чи не захотіли об'єднатися в "Українську правицю". Сповідуючи національну ідею, пропагуючи її, лідери цих партій забули, що "в єдності – сила народу..."

Із урахуванням ситуації, що склалася, всім нам, свідомим українцям, необхідно докласти максимум зусиль, аби переконати людей іти на вибори, голосувати до Верховної Ради за "Нашу Україну" – блок, який підтримує Президента Віктора Ющенка, а до місцевих рад за блок націоналістів "Національний вибір" (КУН і УРП "Собор"), який очолив Євген Гірник.

– Виборча кампанія "Національного вибору" має якісь особливості?

– Очевидними є особливості ведення виборчої кампанії "Національним вибором". До Верховної Ради ми агітуємо за кандидатів від "Нашої України", а до місцевих рад – за "Національний вибір". Поза сумнівом, це важко поєднувати.

Умовно кажучи, агітація за "Національний вибір" поділена на два етапи. Перший – це роз'яснення виборцям, чому ми йдемо до обласної, районних, міських, сільських та селищних рад самостійно. Другий – агітація за "Національний вибір", за кандидатів до місцевих рад та на посади міських, селищних, сільських голів і, безперечно, агітація за націоналізм, за національну ідею.

– Наскільки успішними, на Ваш погляд, будуть завоювання "Національним вибором" прихильності електорату?

– "Національний вибір" є спадкоємцем боротьби ОУН–УПА за визволення України. Чи не в кожній галицькій родині хтось поліг на полі бою, закатований в концтаборах, переніс муки ГУЛАГу. Пам'ять про них жива. Кожен з них був націоналістом за духом і переконанням. І патріотизм, жертовність передалися нам, нині сущим.

Наступний важливий чинник – чистота наших рядів – членства в націоналістичних структурах, в політичних партіях, які входять до "Національного вибору", і, найголовніше – чистота виборчих списків кандидатів в депутати, кандидатів на голів від "Національного вибору". Крім того, УРП "Собор" і КУН мають досвід ведення виборчих кампаній.

– Пане Святославе, недавно побачила світ книга художньої документалістики Михайла Андрусяка "Брати вогню", сторінки якої розповідають про велич і трагізм Української Повстанської Армії, зокрема немало сторінок присвячено жертовній боротьбі референта Служби Безпеки ОУН Осипа Перцовича – Вашого рідного стрия. Що означає для Вас нині ця без перебільшення видатна історична постать?

– Михайло Андрусяк у книзі "Брати вогню" описує спогади Василя Федюка (псевдо "Курява") – повітового провідника ОУН Косівщини у 1942–44 роках, який був добре знайомий з моїм стриєм з часів підпільної праці. Про членів Служби Безпеки Організації Українських Націоналістів мало відомо, адже це була найбільш засекречена структура ОУН, яка займалася розвідкою, контррозвідкою, відповідала за захист ОУН від внутрішніх і зовнішніх ворогів.

На початку 90-х заслона таємничості у біографії стрия привідкрилася. Я дізнався, що він працював референтом Служби Безпеки ОУН в Коломиї у 1941– 43 роках. У 1943 році вивів з Коломиї кілька десятків озброєних українських поліцаїв, які стали командним ядром упівських сотень та СБ УПА. Дії "Чорного", як оповідають очевидці, наводили страх на німецьких та більшовицьких зайд. При згадці "Чорного", як оповідає В. Федюк ("Курява"), німецькі офіцери полохливо озиралися. Перед своєю загибеллю "Чорний" стояв на чолі окружної Служби Безпеки. Своє молоде життя він поклав на вівтар української волі.

На прикладі таких героїв-націоналістів, як "Михайло", "Чорний", "Крук" та інших, повинні вчитися любити Україну нинішні захисники її незалежності – Служба Безпеки України. Якби чинна СБУ виконувала свій обов'язок захисту українських державних інтересів так віддано й чесно, як СБ ОУН, то Україна не була б розкраденою і розсвареною, поділеною на Схід і Захід, на російськомовних та україномовних.

Розмову вела
Оксана ПРОЦЮК,
м. Івано-Франківськ

ПЕРЕЖИТЕ

"НАХТІГАЛЬ" СПІВАВ ПРО ВОЛЮ

Більшовицька Москва ввійшла в історію як неперевершена майстриня безсоромної брехні всіх відтінків і калібрів. Ґенієм перекручень, недомовок, наклепів та пасквілів був, звісно, сам Ленін, який писав, наприклад, таке: "Ніякого закріплення націоналізму пролетаріат підтримувати не може, навпаки, він підтримує все, що допомагає стиранню національних відмінностей".

Насправді про "стирання національних відмінностей", а точніше про поневолення народів, дбали найлютіші вороги отого "пролетаріату" – імперіалісти, які наполегливо маскували свою демагогію під "інтернаціоналізм".

Правонаступниками червоних москалів оголосила себе "демократична" Росія, яка в своїй зовнішній політиці успадкувала від ленінців лицемірне поборювання націоналізму, в першу чергу, українського. Лицемірство полягає в тому, що націоналістам приписуються невластиві їм погляди і дії, фальсифікується генеза та історія цього руху. Російські політологи, а заодно з ними і значна частина українських "науковців" досі приписують Організації Українських Націоналістів, Українській Повстанській Армії співробітництво з гітлерівцями, знищення українського населення. Багато інсинуацій, несправедливих звинувачень упродовж років висловлено щодо боротьби Дружин Українських Націоналістів, зокрема куренів "Роланд" і "Нахтігаль". Вороги намагалися і намагаються навіки очорнити ці формування перед наступними поколіннями. На щастя, ще залишилися очевидці тих буремних подій. Серед них – Мирослав Кальба, один з небагатьох вояків ДУН, що дочекалися вільної України.

Народився Мирослав Кальба 1 лютого 1916 року в селі Мозолівці Підгаєцького району на Тернопільщині. З 1924 року – член Пласту, з 1932 – в юнацтві ОУН, 1934 – член ОУН. Як вояк польської армії брав участь у польсько-німецькій війні. За наказом Проводу ОУН дезертирував, щоб вступити до українського легіону, але, схоплений німцями, потрапляє до табору полонених, де перебував з вересня 1939 по серпень 1941 року.

Вийшовши з гітлерівського полону, переїхав до Любліна (Польща), де разом з оунівцем Миколою Твердохлібом проводив військовий вишкіл при Курені Молоді. В березні 1947 року покликаний до куреня "Нахтігаль", де служив чотарем.

З весни 1943 року – повітовий військовий референт ОУН на Жовківщині. Був призначений інструктором до старшинської школи "Олені". Весною 1944 року організовує і вишколює сотню УПА. Влітку того ж року через хворобу виїхав до Австрії, звідти до Німеччини. 1949 року переселився до США, де проживає в місті Детройт.

У вільному від більшовицького тоталітаризму та московського шовінізму світі Мирослав Кальба видав книги про курені ДУН: "У лавах дружинників" (1982 р.), "Нахтігаль" (курінь ДУН) (1984 р.), "ДУН" (1994 р.), "Нахтігаль" – український батальйон 1941" (1995 р.), "Ми присягали Україні". ДУН 1941–1942". (1999 р.). Цього року у Тернополі вийшла книга Мирослава Кальби "ДУН в розбудові УПА", в передмові до якої автор зазначає: "Двадцять років після закінчення німецько-совєтської війни Росія, а також поневолені нею сусіди, почали нерозбірливо-брехливу лайку і напади на "Нахтігаль", обвинувачуючи його в недоконаних злочинах, головно у ліквідації польських львівських професорів та жидів у червні-липні 1941 року у Львові.

Комуністичній Москві йдеться найбільше про те, щоб, обвинувачуючи "Нахтігаль" у тих злочинах, рівночасно збезчестити й очорнити цілий українсько-революційний рух, враз із Актом 30 червня та боротьбою ДУН-УПА-УГВР, представляючи їх як німецьких колаборантів, гітлерівських запроданців, бандитів, ворогів українського народу, які воювали проти своїх одноплемінників, допомагаючи Гітлерові їх поневолювати..."

Про яке колаборантство з гітлерівцями може йти мова, коли між творцями ДУН, очолюваними славним Романом Шухевичем, та німецьким командуванням, причетним до цієї справи, з самого початку того "співробітництва" погляди на призначення ДУН були діаметрально протилежними. Гітлерівцям хотілося, щоб українські курені дали присягу на вірність Німеччині, але вони присягали тільки Україні. "Нахтігаль" як військова структура зіграв важливу роль у творенні Тимчасового Державного Правління, проголошення Української незалежної держави на чолі зі Степаном Бандерою 30 червня. Про цю подію почув весь світ завдяки тому, що Львівська радіостанція імені Євгена Коновальця протягом кількох днів перебувала під охороною "Нахтігаля". Гітлерівці були ворогами української державності, тож представники їхнього командування, що прибули на національні збори, де було проголошено історичний Акт, мали намір не допустити цього, але не наважилися на такі дії, побоюючись військової сутички з "Нахтігалем". І членів Тимчасового Державного Правління окупанти змогли заарештувати лише тоді, коли воєнні дії покликали "Нахтігаль" аж під Вінницю. Дізнавшись про антиукраїнські репресії з боку гітлерівців, дружинники рішуче відмовилися від будь-якого співробітництва з німцями. До речі, комуністична пропаганда, звинувачуючи український націоналістичний рух у співпраці з німецьким нацистським режимом, замовчувала, що сама Росія активно співробітничала як з кайзерівською, так і з гітлерівською Німеччиною.

Московські наклепи на "Нахтігаль", який нібито був гітлерівським наймитом, спростовуються вже тим, що таких звинувачень не було навіть у тих матеріалах Нюрнберзького процесу, які подавали самі москалі. Фальшивість "документів", сфабрикованих через 20 років, очевидна: надто швидко були знайдені "свідки", до того ж у них шукали по всьому світі, тільки не у Львові. Це пояснюється дуже просто: львів'яни могли згадати не тільки про великі заслуги "Нахтігаля" перед Україною, відсутність будь-якого колаборантства з гітлерівцями, а й про страшні злочини більшовиків, скоєні ними на західноукраїнських землях після того, як Сталін з Гітлером поділили Польщу.

У книзі Мирослава Кальби знаходимо цікаві довідки про деяких вояків, старшин та командирів УПА. З великою любов'ю розповідає автор про повстанського головнокомандувача Романа Шухевича, дуже сильну харизматичну людину, великого мислителя, стратега, полководця. Це він був ініціатором і творцем ДУН, в лавах яких пройшли вишкіл і бойовий гарт сотні майбутніх командирів УПА, без яких ця армія не стала б найбільш організованою армією світу, здатною протягом десятиліття протистояти московському монстру.

Читаючи книгу Мирослава Кальби, знову і знову дивуєшся політичній малограмотності і короткозорості тих українських політиків і державних діячів, які ще й досі не зуміли належним чином оцінити роль і місце ОУН-УПА в історії нашої нації.

Василь ЗАЄЦЬ

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ!

ВПЕРЕД У... НЕВОЛЮ

У ході нинішньої передвиборної кампанії ліві сили всіляко намагаються переконати людей, що розпад СРСР – то є велика втрата для колишніх республік, а надто для України. Тому й обіцяють усі земні блага, коли реставрується комуністична імперія. Ото вже заживуть українські робітники, селяни, інтелігенція, мовляв: ніхто не матиме проблем з газом, іншими енергоносіями.

При цьому "червоні" чомусь не згадують, що СРСР уособлював собою тюрму народів. І постраждав від "ласки" комуністів разом з іншими український народ, особливо населення західного краю. А щоб не бути голослівним, зішлюся на книжку "Иосиф Сталин – Лаврентию Берии: "Их надо депортировать" (Документы, факты, комментарии)", що побачила світ 1992 року у московському видавництві "Дружба народов". У збірнику наведені дані з раніше засекречених матеріалів НКВС, НКДБ СРСР і "особливої теки Сталіна". Зокрема, у зверненні за 11 серпня 1945 року Л. Берія доповів Й. Сталіну, В. Молотову і Г. Маленкову: "Всього за час проведення операцій з ліквідації банд УПА з лютого 1944 року до 1 серпня 1945 року вбито 94146 і захоплено 98848 бандитів. З'явилося з повинною 85833 бандитів і тих, хто ухилявся від служби в Червоній Армії... Втрати військ Червоної Армії та НКВС склали 2181 особу, поранених – 2605, пропали безвісти 330 осіб". Простий підрахунок вказує на таке співвідношення: на одного бійця Червоної Армії і НКВС припадало більше 40 убитих повстанців!

Далі читаємо, що у бійців УПА взято вогнепальної зброї всього 53593 стволи. Виходить, що із 94196 убитих майже половина була неозброєна.

Подібні дані з втратами і захопленою зброєю читаємо і в зведенні за 16 вересня 1945 року. Скільки було проведено чекістсько-військових операцій, можна судити за тим, що тільки за один місяць (з 1 серпня до 1 вересня 1945 року) їх було 3428. А скільки за рік? Що ж це за війна, на якій убивають майже 100 тисяч людей, а самі при цім втрачають убитими всього дві тисячі?

Прикро, що тих, кого без всякого суду і слідства вивозили в Сибір тільки за те, що вони любили свою землю, хотіли бути на ній господарями, сьогодні з ненавистю називають "бандерівцями" – вони, як і раніше, для заліплених червоним мороком – "вороги держави".

А ось доповідна записка міністра внутрішніх справ СРСР С. Круглова на ім'я Сталіна. З неї довідуємося, що в спецпоселенні перебуває 2572829 громадян. Серед них – 104509 членів сімей оунівців (це жінки і діти). Яку загрозу вони несли державі, яка у війні перемогла фашизм і мала майже п'ятимільйонну армію? Хто на це відповість? Може, ті ж Симоненко чи Вітренко?

1957 рік. Із 2,5 мільйона репресованих "ворогів народу", які були на обліку в 1950 році, залишилося 211408 чоловік. Із них майже половина, 90653 – оунівці. За сім років із 104509 чоловік, які були на спецпоселенні в 1950 році, залишилося 90653 чоловік. Менше стало не від того, що когось відпустили, а від того, мабуть, що загинули.

За що ці люди понесли таку кару? Тільки за те, що любили свою батьківщину-Україну, хотіли жити на своїй землі, ростити дітей у своїй хаті, вирощувати хліб?

А ті, що понівечили життя сотням тисяч безвинних людей, ганьбили жовто-блакитних, а тепер помаранчевих, нині хочуть повернути в Україну і радянську владу, і російську мову, і комуністичну неволю.

Люди добрі! Знову ці червонопрапорні рвуться до влади. Мало вони горя наробили свого часу, так хочуть наробити ще більше.

Будьте пильними!

ВЕЛЬЧЕНКО,
інвалід війни

НЮРНБЕРЗЬКИЙ СУД І ОУН-УПА

Голослівні заяви демагогів лівих партій про те, що нібито дії ОУН–УПА засуджені Нюрнберзьким судом, м'яко кажучи, – чергова побрехенька комуністичного охвістя колишнього СРСР. Я – військовий дізнавач, офіцер-слідчий Радянської Армії свідчу, що в кінці 1945 року до слідчої комісії Нюрнберзького суду генпрокуратурою СРСР було доставлено 28 томів "звинувачувального" матеріалу на ОУН–УПА. Відповідні слідчі органи суду прийняли ці "документи" і включили їх у свій реєстр.

Після глибокого їх вивчення комісія виявила чергову радянську фальшивку. Крім голослівних фраз на тюремно-табірному жаргоні, ніяких фактів не надавалося, їх просто не було. Через це слідчі органи радянське "подання" відхилили.

Натомість до рук слідчої комісії потрапили документи абвера, гестапо та багатьох штабів різних військ гітлерівської Німеччини. Німці у цих документах називали ОУН–УПА "Бендерен группен" і доповідали вищому командуванню про свої криваві сутички і бої з УПА, і що на терені Західної України утворилися цілі регіони, які контролювались УПА. Крім того, слідчій комісії Нюрнберзького суду було відомо про утворення оунівцями "Антибільшовицького блоку поневолених народів", тому вони розуміли причини наклепницьких звинувачень тюрми народів СРСР.

Приблизно 100 тисяч бійців УПА, членів ОУН в 1945 році залишили Україну і відступили через Польщу, Чехію і Словаччину на територію Німеччини – з метою зберегти життя тисяч людей. Всі вони здалися американським і англійським окупаційним властям, що надали бійцям УПА і членам ОУН медичну і гуманітарну допомогу як своїм союзникам по антигітлерівській коаліції. Їх утримували в таборах з послабленою охороною, де бійці ОУН–УПА утворювали будівельні бригади і з дозволу американців наймалися на роботу майже в усій Німеччині. Вони відновлювали зруйновані мости, залізничні шляхи, міста, заводи, фабрики тощо, заробляли трохи грошей, а тоді їх відпускали на всі чотири сторони світу.

Для широкого загалу громадян України нагадую, що слова – НАЦІЯ, НАЦІОНАЛІСТ, НАЦІОНАЛІЗМ – перекладаються відповідно – НАРОД, НАРОДНИК, ПАТРІОТИЗМ, іншими словами: комплексна система розвитку того чи іншого народу, його культури, звичаїв, захисту територіальної цілісності.

Андрій ДОВГУН,
член Спілки офіцерів України, м. Луцьк

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА

ДБАЮЧИ ПРО КОЖНУ РОДИНУ, МИ ТУРБУЄМОСЯ ПРО ВСЮ УКРАЇНУ

Події, що відбувалися цієї зими в Алчевську, де вийшла з ладу вся тепломережа міста, змусили багатьох переглянути своє ставлення до цієї важливої галузі життєдіяльності населених пунктів. Алчевська проблема після оперативного вивчення її особливостей на місці стала предметом детального аналізу й обговорення на найвищому державному рівні, учасники якого дійшли висновку, що існуючі досі системи теплопостачання, на жаль, технічно застаріли, а тому потребують докорінного переоснащення.

Саме на підставі цього Президент України Віктор Ющенко видав Указ "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 9 грудня 2005 року "Про стан енергетичної безпеки України та основні засади державної політики у сфері її забезпечення", після чого з'явилася постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження Основних напрямків урядової політики в економічній та соціальній сфері".

Згідно з цими документами передбачено невідкладне запровадження енергозберігаючих технологій та зменшення газової складової в енергоспоживанні промислових підприємств та підприємств теплоенергетики, а також заміну побутових опалювальних котлів з низьким коефіцієнтом корисної дії та кахельних печей на сучасні опалювальні прилади; завершення оснащення лічильниками газу житлового фонду, де газ використовуються для опалення; запровадження будинкового обліку газу у багатоквартирних будинках; заміну застарілих вузлів обліку газу промислових підприємств та підприємств теплопостачання, побутових роторних лічильників сучасними засобами вимірювання.

Про особливості і шляхи вирішення відповідального завдання йдеться в інтерв'ю, яке дав нашому кореспонденту генеральний директор ДП "Газ-тепло" НАК "Нафтогаз України" Дмитро БУБЛИК.

Дмитро БУБЛИК

– Дмитре Олександровичу, які висновки були зроблені в результаті аналізу аварії тепломережі в Алчевську?

– Найперша і найголовніша причина того, що сталося, – значне зношення системи опалення, що стосується не лише Алчевська, а й усієї країни (подекуди воно сягає 80 відсотків), а також її аварійно-критичний стан, що призводить до низької якості послуг з теплопостачання та створює передумови для відключень від центрального опалення в усіх регіонах України.

Внаслідок цього втрати тепла на його шляху від котельні до споживача становлять близько 60 відсотків.

Інший аспект – перевитрати енергоносіїв. Наприклад, на обігрів кожного українця витрачається 297 куб. м газу на рік – майже утричі більше, ніж на обігрів громадянина Польщі (104 куб. м на рік).

Дозволю собі навести ще один приклад. Якщо взяти 100 відсотків газу, задіяного на виробництво теплової енергії, то 13 відсотків перевитрачається на котельному обладнанні,17 – у приватному секторі, 20 – під час транспортування тепла магістралями і ще 7 – через втрати тепла у внутрішньобудинкових мережах. Кінцевий споживач отримує його лише 43 відсотки. Іншими словами, 57 відсотків газу йде на "обігрів" землі та повітря!

Ще однією причиною високого рівня енергоспоживання є великий у порівнянні з іншими європейськими країнами показник централізації теплопостачання в Україні, який становить 67 відсотків. Скажімо, у сусідній Польщі цей показник дорівнює 40 відсоткам.

Ці проблеми у підсумку і спричиняють перевитрату газу населенням та комунальною сферою, що у натуральному вимірі складає 7,9 млрд куб. м газу на рік.

Ціни на природний газ для населення в Україні не змінювалися з 1999 року. Вони – найнижчі в Європі. Тому вже зараз зрозуміло, що процес їх підвищення – невідворотний, і тарифи на комунальні послуги зростуть, що позначиться на сімейних бюджетах українців. Тому одним з першочергових завдань НАК "Нафтогаз України" є скорочення обсягів споживання природного газу за рахунок енергозберігаючих технологій.

Змінити ситуацію швидкими темпами можна, впровадивши новий підхід до структури теплопостачання, який дозволить максимально скоротити витрати енергоносіїв у процесі експлуатації обладнання.

– Що вже зроблено в цьому напрямі?

– НАК "Нафтогаз України" на виконання програми Президента України "10 кроків назустріч людям" та розпорядження Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2005 р. №577-р "Про заходи щодо енергозабезпечення споживачів" розробила Державну програму з енергозбереження "Рідний дім". ДП "Газ-тепло" за дорученням голови правління НАК "Нафтогаз України" Олексія Івченка вже приступило до її реалізації. Зрозуміло, розпочали з Алчевська, де за короткий час зуміли відновити теплопостачання. Що ж до її ефективності, то, гадаю, найкращою оцінкою праці наших робітників є слова Прем'єр-міністра України Юрія Єханурова, який під час свого візиту до цього міста заявив: "Усім, що я побачив, – я просто вражений. І для мене найважливіше те, що кажуть люди. Тепер мене цікавить одне: як зробити так, щоб ця програма якомога швидше запрацювала в усій Україні. Це система, яка діє на одну квартиру. Це просто чудово, як усе просто!".

Працівник ДП «Газ-Тепло» знайомить мешканку Алчевська з особливостями експлуатації нового обладнання.

Зараз у більшості областей ми організовуємо роботу навчальних центрів, де кваліфіковані спеціалісти проводять заняття з монтажниками газових установок, які, оволодівши професійними навичками й здобувши відповідні знання, впроваджуватимуть на місцях програму в життя.

І ще один аспект. Гадаю, для виконання у повному обсязі поставленого перед собою завдання нам знадобиться певний час. А це значить, що ми створимо майже 50 тисяч додаткових робочих місць.

– У чому суть програми з точки зору економії громадянина та держави?

– Головними її етапами є децентралізація так званої "кризової" категорії споживачів багатоповерхових та приватних будинків (встановлення або заміна індивідуальної системи опалення), подальша децентралізація – встановлення будинкових котелень (дахових, прибудованих та підвальних) із обов'язковою заміною внутрішньобудинкових мереж та модернізація існуючого центрального опалення із заміною котельного обладнання та тепломереж.

Важливим завданням програми є її соціальний аспект, що полягає у зменшенні фінансового навантаження на населення у частині сплати за комунальні послуги за рахунок енергозберігаючого обладнання, яке споживатиме удвічі менше енергоносіїв.

За нашими підрахунками, кожна українська сім'я, встановивши систему індивідуального опалення, сплачуватиме лише 40-50 відсотків від суми, яку вона до цього витрачала на теплопостачання та гарячу воду. А зекономлені кошти дозволять сплачувати вартість встановленого обладнання без зайвого навантаження на сімейний бюджет.

Для того, щоб було зрозуміло, наведу приклад: якщо, скажімо, власник однокімнатної квартири за централізованої системи теплопостачання протягом року сплачує в середньому, виходячи із встановлених тарифів, за опалення та гаряче водопостачання 560 гривень, то за умови індивідуального опалення ця сума становитиме лише 95 гривень, тобто за рік зекономиться 465 гривень. У такий спосіб власник двокімнатної квартири має можливість заощадити відповідно – 555 гривень, трикімнатної – 715, чотирикімнатної – 836 гривень тощо.

Хочу підкреслити, що програма "Рідний дім" є одним із кроків назустріч людям не лише з точки зору економічних чинників, а й соціально-психологічних. У більшості існуючих державних програм пересічний громадянин є пасивним спостерігачем. У нашому випадку чітко розподілена роль держави та громадянина, останній є активним учасником.

Держава, зі свого боку, пропонує чіткий, дієвий, швидкий та дешевий механізм вирішення проблеми неякісного надання комунальних послуг та зменшення їх вартості шляхом встановлення систем індивідуального опалення, після чого якість цих послуг буде залежати тільки від громадянина: від його здатності вчасно їх оплачувати та зберегти обладнання у належному стані. Програма дає відчуття цілісності держави і пересічного українця, суттєво підвищуючи при цьому роль останнього, його рівень свідомості та відповідальності.

Держава і громадянин стають повноправними партнерами: держава кредитує споживача, бере на себе всі зобов'язання перед банківськими установами, а споживач натомість отримує у власність нове сучасне обладнання, гарантоване тепло, зменшення вартості послуг та цивілізовані умови побуту і з цього моменту самостійно несе відповідальність за недбале використання обладнання та неощадливе споживання енергоносіїв.

– Як реалізовуватиметься програма "Рідний дім"?

– Вона розрахована на швидкий вихід з кризової ситуації у теплопостачанні шляхом встановлення чітких критеріїв децентралізації та оптимізації систем теплопостачання. Ми маємо на меті насамперед "взяти під свою опіку" проблемні та кризові будинки (квартири), в яких відсутні теплопостачання та гаряча вода через місце їх розташування. Такі будинки переважно знаходяться на околицях міста, отже, на значному віддаленні (понад 1 кілометр) від котельні або від основних тепломереж. Далі йдуть нерентабельні для теплового господарства будинки (квартири). Їх відключення особливо актуальні в тих регіонах, де рівень втрат у теплових мережах найвищий (близько 30 відсотків), будинки, в яких на сьогодні більше 25 відсотків мешканців вже відключилися від центрального опалення та самостійно перейшли на індивідуальну систему теплопостачання, а також будинки, розміщені на відстані понад 1 кілометр від котельні.

У майбутньому здійснюватимемо переведення на індивідуальне опалення всіх регіональних міст із населенням до 50 тисяч мешканців, потім міст з населенням до 300 тис. мешканців шляхом застосування дахових, прибудованих та підвальних міні-котелень.

У великих містах проведемо модернізацію існуючого центрального опалення із заміною морально та фізично зношених систем опалення та теплових мереж.

Варто підкреслити, що встановлення населенню сучасних енергозберігаючих індивідуальних систем опалення передбачається на умовах безвідсоткової розстрочки терміном на п'ять років. Орієнтовна щомісячна сума виплати при цьому становить для власника однокімнатної квартири 125 гривень, двокімнатної – 142, трикімнатної – 158, чотирикімнатної – 175 гривень.

Зазначу, що за ініціативою власника квартири чи будинку термін оплати може бути коротшим.

Що ж до термінів реалізації програми "Рідний дім", то все залежить, у першу чергу, від бажання власників житла встановити у своїх домівках сучасні енергозберігаючі індивідуальні системи опалення на умовах безвідсоткової розстрочки терміном на п'ять років.

Зі свого боку, ми провели теплотехнічні розрахунки та експертизу й з'ясували, що негайній заміні підлягають майже 3,5 мільйона одиниць обладнання. Найбільш проблемними областями тут є розвинуті промислові регіони, зокрема Дніпропетровська, Донецька, Харківська, Київська та Луганська області. Роботи з встановлення нового обладнання вже ведуться у ряді областей, а тому переконаний, що ми завершимо їх у якнайкоротший термін.

Не зайвим буде наголосити, що реалізація програми "Рідний дім" має ще й політичний аспект. Бо ж засвідчує, що партія влади не на словах, а на ділі втілює у життя свої передвиборні обіцянки турбуватися про кожну українську родину. А турбуючись про кожну родину, ми дбаємо про розквіт нашого суспільства, зміцнення Української держави вцілому.

Розмову вів
Микола СЕРГІЙЧУК

Чи замислювалися ви бодай колись, як найефективніше знищити митця? Виявляється, ні куль, ні багнетів для цього не потрібно. Його просто треба поставити на п'єдестал і змусити вшановувати на державному рівні – себто, у день народження урочисто покладати квіти від різних установ, а ще порозвішувати портрети в спеціалізованих шкільних кабінетах і поряд настановити вчительку, котра буде повторювати: "Діти, це геній, любіть його". І все – мистецтво зникне, залишиться сама оболонка, всередині якої порожнеча.

Нещодавно я запитала своїх першокурсників, ким власне для них є Шевченко? І виявилося, що для більшості з них він просто... нецікавий. Дехто почав говорити про якісь пікантні подробиці його життя, як-то невдатні взаємини з жінками чи проблеми з алкоголем, але чомусь жоден із цих майбутніх філологів не заговорив власне про поезію. То чого вже чекати від їхніх ровесників, котрі обрали інший фах? Задумалися, лише коли кинула їм спересердя: "А якби вас на десять років солдатчини запроторили – ви б квасок попивали?"

Одне слово, школа, а відтак держава (бо ж саме вона суворо контролює цю інституцію, затверджуючи програми та ставлячи "грифи" на підручники) геть відбила в них бажання читати Шевченка. Бо як можна читати написане пам'ятником чи портретом, – а саме таким і зринає в їхній уяві Шевченко.

На початку минулого століття футурист Михайль Семенко сказав: "Де є кумири, там нема мистецтва" – й демонстративно "поклав "Кобзар" під ноги". Тоді "громадськість" страшенно обурилася такою "наругою" над пам'яттю "Великого Кобзаря". Хоча, якщо замислитися, за цими епатажними рядками криється спроба захистити Шевченка-поета, а "Кобзар" під ногами не що інше, як своєрідний твердий грунт, отримавши який, українська література мала рухатися далі, а не тупцювати на одному місці чи, й того гірше, закопувати себе в ньому. На жаль, нині у ставленні до Шевченка мало що змінилося – щороку ми стаємо свідками показових бравад і клятв у любові до "великого кобзаря-демократа" (тепер уже просто демократа, а донедавна було ще й революційного), основоположника, батька нації тощо. Тим часом ряди його епігонів хоча й порідшали, та все ж не зникли – а отже, слова Семенка не втратили актуальності.

Здається, про Тараса Григоровича знаємо все: і про раннє сирітство, й про кріпаччину, й про звільнення, й про страждання за народ. Про останнє чи не найбільше. Але як часто замислювалися про душевну муку від незреалізованості як

ДЕВ'ЯТЕ БЕРЕЗНЯ

"ТІЛЬКО ВИГНАЛИ З РІДНОГО РАЮ..."

БОРОТИСЯ З БЕЗНАДІЄЮ ДОПОМАГАЛА ТАРАСУ ГРИГОРОВИЧУ ХРИСТИЯНСЬКА ФІЛОСОФІЯ

митця, – бо не може людина вільно творити за умов солдатської муштри, навіть якби не було отого сумнозвісного "без права писать и рисовать". Адже творчість найперше потребує свободи, фізичної й інтелектуальної, а це речі фактично несумісні з армійськими реаліями.

Хоча, звісно, царська заборона тільки підсилювала ситуацію. У своєму листі до Анастасії Толстої від 9 січня 1857 року Шевченко, порівнюючи свою долю з Данте, писав: "Данте Аліґ'єрі тілько вигнали з рідного краю, але не заборонили йому писати своє "Пекло" і [про] свою Беатріче, а я... був нещасливіший за флорентійського вигнанця". Однак він знаходить у собі сили протистояти оточенню й не втратити себе як митця навіть у ситуації, коли більшість втрачала людську подобу. Вистояти за умов "казарми смердячої" сприяє заглиблення в християнську філософію. Недарма ж бо він просить Варвару Рєпніну надіслати йому трактат Томи Кемпійського "Наслідування Христа", зазначаючи, що тільки християнська філософія здатна боротися з безнадією. Він розмірковує над долею Спасителя й у цьому річищі замислюється над власною долею, а відтак у його творчості виразно зринає мотив співрозп'яття, знаний українською літературою й філософією ще від часів бароко, – себто, поет вважає за щастя взяти на себе бодай частку Ісусового страждання. Поряд із образом Спасителя зринає образ Діви Марії, людської заступниці перед Богом. Саме вони є у Шевченка втіленням найвищої гармонії – ідеалу, до якого має прагнути людство:

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.

Однак поет не просто звертається до цих образів, апелюючи до їхнього загальнохристиянського значення, він переосмислює їх в контексті українських реалій, тож недаремно Марія в однойменній поемі – це мати-покритка, від початку приречена на страждання. Ідеал добра й усепрощення він протиставляє "дикунським" законам, котрі змушували виганяти з дому жінку з дитиною. Він ніби кидає в обличчя народній темноті – "Мати Божа теж була покриткою. Ви би так само не прийняли її". Відтак шевченкова Марія помирає від голоду під тином. Такий фінал різко контрас-

тує із канонічними зображеннями Успіння Богородиці, однак він чи не найбільше дає відчути глибину трагедії життя Марії, а водночас її святість. Саме читаючи Шевченка, починаєш замислюватися над тим, що вона була народжена людиною й що її страждання неспівмірне з будь-якими іншими земними поневіряннями.

І саме в християнському річищі розмірковує Шевченко про причини добра й зла, земної несправедливості, вказуючи на абсурдність такої ситуації після жертви Спасителя.

Отже, Шевченко періоду заслання – це шлях від бунту проти несправедливого світу до філософського аналізу її причин. Залишитися митцем за умов, коли багатьом не вдавалося залишитися людиною, – ось чи не найбільший його "подвиг".

Так, Шевченко дає нове дихання українській літературі, але він не розпочинає її з "чистого" аркуша, вона постає, спираючись на культурну традицію, сформовану століттями (насамперед бароковою добою). Тож, певно, не зовсім коректно поділяти й українську літературу на "до" і "після" Шевченка, а радше варто говорити про його органічність у цій літературі.

Катерина БОРИСЕНКО,
кандидат філологічних наук

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

"ЧТОБЫ НАС НЕ ПРИНЯЛИ ЗА КАКИХ-ТО ХОХЛОВ..."

ТАКЕ СКАЗАВ МУРМАНСЬКИМ ЖУРНАЛІСТАМ... ЛАВРЕАТ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ

Автор цих ганебних слів Валерій Матюхін опинився серед десяти цьогорічних лавреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка. Такий вибір нинішнього Комітету з присудження найвищої для нашого суспільства нагороди – премії, освяченої ім'ям патріарха українського народу. Хотілося б потрактувати це як просте непорозуміння або жарт. Але насправді все значно серйозніше.

Зацікавившись репертуарною політикою провідних творчих колективів України, що є постійними представниками нашої країни за кордоном, автору цієї статті довелося звернутися до пошукової системи мережі Інтернет, де волею випадку було виявлено публікацію Ольги Феофанової за 25. 09. 2004. під назвою "Виртуозы с киевским акцентом", розміщену на сайті газети "Мурманский вестник" (www.mvestnik. ru/shwpg.asp?id=622). Саме там побачила ці приголомшливі рядки з інтерв'ю диригента і художнього керівника Національного ансамблю солістів "Київська камерата", народного артиста України Валерія Матюхіна, який на доречне запитання російської журналістки – "А почему национальную музыку не привезли" – коротко і ясно відповів: "Я вам честно скажу, мы так подумали, чтобы нас не приняли за каких-то там хохлов, – смеется, – основной упор сделали на шедевры европейской музыки и произведения Пьяццолы".

Моторошно стає на душі від усвідомлення факту, що людина, яка стояла біля джерел формування при Спілці композиторів України ансамблю "Київська камерата" (сьогодні незмінного учасника урядових концертів та багатьох серйозних мистецьких заходів як в Україні, так і далеко за її межами), створеного з метою пропаганди музики сучасних українських авторів, а пізніше очолила цей творчий колектив; яка носить високе державне звання народного артиста України – своїми словами та вчинками відверто принижує значимість досягнень багатовікової української культури.

Леся ПАТАЙ

ВІД АВТОРА

МІСЦЕБЛЮСТИТЕЛІ І ШЕВЧЕНКО В ЕКЗИЛІ

У радянські часи був один анекдот на тему художньої Лєнініани. Про те, як відбирали картини на виставку, присвячену вождю, а художники приносили своїх Ленінів у всіх позах і вимірах... І тільки один представив картину, на якій зображені Крупська і Дзержинський. Вони сидять за столом і п'ють чай. Під картиною підпис: "Ленін в Польщі".

Не знаю, забракувала комісія ту картину чи ні... Коли 1961-го партчиновники засновували премію ім. Шевченка, тоді ще не Державну, а Республіканську, про Тараса Григоровича вони думали принаймні так само, як той художник. Тоді, на хвилі відлиги, Україні вирішено було повернути хоч якусь часточку живого буття. Звичайно, ні про яку незалежну українську політику в тих умовах не могло бути й мови. І ні про якого реального Шевченка також. Він, як і державний центр УНР, як і дослідження провідних шевченкознавців, як, зрештою, значна кількість текстів Кобзаря (згадаймо радянську практику масового видання т. зв. "Малих Кобзарів", з яких послідовно викреслювалися всі антимосковські поезії) перебував в екзилі. Одначе ця премія знаменувала, що в Україні з'явилася трішечки незалежна література. Точніше, в Україну повернулася Шевченкова тінь. І це вже було грандіозною подією, бо довкола літератури, і Шевченкової премії зокрема, почало завихрюватися силове поле українського болю й української надії. Першими лауреатами її стали Тичина і Ґончар. Певна річ, у газетах було сказано, що Тичина отримує її за якість партійні віршики, але всі розуміли, що лауреатом став автор "Золотого гомону". Правда, в переважній більшості премію давали всіляким канівцям за романи про Ульянових та коротичам за "правильну" публіцистику.

Справжнє відродження Шевченкової премії почалося з відродженням України: 1987-го премію дають Ліні Костенко, згодом був Григір Тютюнник, а далі – і зовсім тавровані антирадянщики: Стус, Сверстюк, Тарас Мельничук. Але починаючи з кінця 90-х, коли українське буття вкотре почало витікати з літератури і центруватися довкола розподілу металургійних комбінатів, з Національною премією почали відбуватися всілякі негаразди. На місце мистецького нерву прийшла інтрига, і тільки глухі вістки доходили, що один номінант на Шевченківську премію десятою дорогою обходив наметове містечко "України без Кучми" на Хрещатику, аби його, боронь Боже, не записали в опозиціонери, а інший "при всем честном народе" з цією ж метою співав дифірамби Дмитру Табачнику...

Протягом кількох останніх років премію, здається, перестало лихоманити. Вона вийшла на якусь стабільну лінію і рівень. Її лауреатами, в переважній більшості, стають люди, які справді її заслуговують (хоча й неозброєним оком видно, що до групи "передовиків" обов'язково чіпляють когось "причепом"). Смішно запитувати, чи має право, наприклад, Микола Воробйов на Шевченківську. Безсумнівно – має. Але проблема полягає в тому, що всі наші шановані автори продовжують лишатися Шевченківськими лауреатами в не-Шевченківській Україні. А для того, аби вона, Шевченкова, постала, мало бути тільки "слугою півонії". Треба бути ще й Перебендею. Тобто місцеблюстителем Шевченка, агентом горньої Шевченкової України, тієї, де "братерская наша воля без холопа і без пана", в Україні нині сущій, де "минаючи убогі села понаддніпрянські невеселі". І коли така постане, коли жоден політик не зможе нацьковувати одну частину народу на іншу, аби видерти з горла свого конкурента газети, канали та митні преференції, можна буде і зарозкошувати у вільній творчості. Бо який же садок вишневий коло хати без півоній? А якщо не постане, то всі півонії швидко "загнуться" від отруйних випарів феросплавних заводів.

Олександр ХОМЕНКО,
поет, літературознавець, м. Київ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 1000 000 примірників
Ціна договірна